

ΠΙΚΡΑ ΛΟΓΙΑ

Μαύρη ὡ θάλασσα, τί σκούζεις
Στῆς Νυχτὸς τῆ σιγαλιᾷ
Καὶ σκορπῆς τὰ φρόνιμά σου
Στοῦ γιαιοῦ τὴν ἀγκαλιά;

Ὡ θαρρῶ, πὼς νεκρορραίνεις
Μέσ' σιοῦ κόρφου τῆ σιωπῆ
Δυὸ κορμιὰ πού ἔχει ἀφανίσει
Τῶν Ἀνέμων σου ἢ ριπῆ.

Κ' εἶσαι ἢ Φόνισσα, διου φέρονει
Δουλονδάκια τοῦ νεκροῦ,
Ποῦ ἐρυφύπνιγε σὰ πλάτια
Τοῦ Πελάγου τοῦ πικροῦ.

Ἐπίτερος Νοεβ. 1905.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ Ὀλυμπος καὶ ὁ Κίσαβος... Δηλ. ὁ κ. Πολ. Δημη-
τρακόπουλος καὶ ἡ «Ἐσπερινή» τσακωθήκανε γιὰ τὸ
«Ναζωραῖον», τὸ πενταρολογικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ δημοσίευσ
ὁ Δημητρακόπουλος στὴν «Ἐσπερινή», καὶ ἀναγκάστηκε
νὰν τὸ μετακομίσει στὸ «Σκρίπ», διὰ τὴν «Ἐσπερινή»
τοῦδ' ὡσεὶ τὰ παπούτσια στὸ χέρι.

— Ἐπειδὴ ὁμως ἡ «Ἐσπερινή» ἔβαλε κάποιον συν-
τάκτη τῆς κ' ἐγραψε τὴ συνέχεια τοῦ «Ναζωραίου» (τέττα
πράματα μποροῦνε νὰν τὰ γράφουν κ' οἱ μπαλωματῆδες;
ἀκόμα). ὁ Δημητρ. θύμωσε κ' ἔβρισε τὴν «Ἐσπερινή».
Καὶ ἡ «Ἐσπερινή» τονε φοβήθηκε (ἡ «Ἐσπερινή» 19 Δεκ.
σελ. 3, στὴλ. 7) πὼς ἂν τολμήσει καὶ ξαναγράψει θὰ δη-
μοσιέψῃ τὴν «ἔκθεσιν τοῦ Πάνου Κολοκοτρώνη ἄλλοτε
διοικητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων» (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητρ. εἶχε σπουδάσει ἄλλοτε σὺν σκελεῖς αὐτὸ) καὶ
ἔμειν ἀπόφρασι κάποιου Στρατοδικείου» (γιατὶ ὁ κ. Δη-
μητρ. εἶχε χρηματίσει ἄλλοτε, πρὶ δηλ. καταγγέλλει στὸ
Πανελλήνιο τοὺς δημοτικιστὰδες γιὰ προροδοτές, καὶ ἄ-
ξιωματικὸς τοῦ Πεζικοῦ).

— Κ' ἔτσι μὲ μιὰ φοβέρα πῆρε τέλος ὁ διασκεδαστι-
κώτατος αὐτὸς καυγάς.

— Μὲ τὸ φύλλο αὐτὸ τελιώνει καὶ ὁ τρίτος χρόνος
τοῦ «Νουμά». Ὅσοι λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κ.κ. συντρομητὰδες,
δὲ μᾶς στείλανε ἀκόμα τὴ συντρομὴ τοῦ 1905, τοὺς πα-
ρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὴ στείλουν, ἀφοῦ μάλιστα ἡ συν-
τρομὴ πλερώνεται μπροστὰ.

Ο ΙΔΙΟΣ

Ο ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ ἔξωτε-
ρικὸ φρ. χρ. 10
20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κισόκια τῆς Πλατείας Συν-
τάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν
Σταθμοῦ Τροχιόδρομου (Ὁφθαλματρεῖο), Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια)
στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἐστίας» Γ. Κολάρου.
Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνός
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ
ΠΡΑΜΑΤΑ

Ἡ «ΑΚΡΟΠΟΛΗ»

τῆς περασμένης Κυριακῆς (σελ. 2, στὴλ. 7)
δημοσίεψε τὰκόλουθο ἄρθρο:

Παρακαλοῦμεν ὅλους τοὺς ἀναποκριτὰς μᾶς καὶ
τοὺς συνεργάτας μᾶς νὰ συμμορφωνοῦνται κατὰ τὸ
γενικὸν μὲ τοὺς γλωσσικοὺς κανόνες τῆς «Ἀκρο-
πόλεως».

Νὰ παρατηροῦν μιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ δοτικῆς,
ἀπαρέμφατα, παρακειμένους, ἀναδιπλασιασμούς, ὑ-
περσυντελικούς· ἀπὸ τὰ ἦν, ἔστιν, ὄς, κατειο-
γασάμην καὶ τῆς ἄλλης ἀναγούλης τῶν σοβαρῶν
ἀγορητῶν τῆς Βουλῆς.

Ἀναγκαζόμεθα νὰ ἔχωμεν ἰδιαιτέρον συντά-
κτικὴν νὰ διορθῶν αὐταῖς τῆς ἀπαισίας ἑλληνικούρας.

Πᾶσι τελείως, εἶνε γεγονός ὅτι κορχαῖοι Ἑλ-
ληνες δὲν εἴμαθα, ἀλλὰ νῆοι Ἕλληνες μὲ δική μας
γλῶσσα, δική μας ζωὴ, δική μας γραμματικὴ, δική
μας ψυχὴ.

Ἄλλὰ... νὰ μὴν τὸ ξεχνῶμε καὶ αὐτὸ μεταξὺ
τῶν νέων Ἑλλήνων μαλλιαροὶ εἶνε μόνον οἱ παπὰδες
καὶ αἱ γυναῖκες. Οἱ ἄλλοι, πλὴν τοῦ κ. Ψυχάρη

τοῦ δημιουργοῦ τῆς δημοτικῆς ἀναγούλης καὶ τῶν
ὀπαδῶν του, εὐρισκόμεθα εἰς φιλικωτάτας σχέσεις
μετὰ τὰ κουρεῖα.

Ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρόπολι» στὸ φύλλο τῆς
Δευτέρας, σὰ νὰ μὴν τὴ φτάνανε ὄσα εἶπε τὴν
Κυριακὴν, δημοσίεψε καὶ αὐτὰ τὰ χαριτωμένα:

Ὁ καυμένος ὁ εὐζωνος Γ. Κ. Φασούλης, τρίτος
μάρτυς εἰς τὴν δίκην τοῦ Βαρθολαίου. Ἐνός εὐστα-
λῆς λοχίας ὡς ἐκεῖ πάνω, ποῦ σκόρπιζε μέσα στὴν
αἴθουσα, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ πρακτικογράφου
μας, ρομφελιώτικη λεβεντιά, τί τὴν ἤθελε τὴν κα-
θαρεύουσαν ποῦ τοῦκοψε τὴν λεβεντιά καὶ ἐλάττωσε
τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμὸν τῶν παρόντων; Ἦ τὰ ἤθελε
τὰ παῖδι, ὁ εὐζωνος ποῦ ποτὲ δὲν παῖδι, ἀλλὰ κτυπᾷ
καὶ ταλιαρίζει;

Διὰ νὰ ἀναγκασθῆ εἰς τὸν πρόεδρον ἐρωτήσαντα
αὐτόν:

«—Εἶδες κανένα ἄλλον ὑποπτον ἐκεῖ; Νὰ
ἀπαντήσῃ:

—Δὲν εἶχα τὴν ἀντίληψιν νὰ ἰδῶ.

Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ καθαρεύουσα. Σεμναλίζει
τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει νὰ λέγῃ ἀνοησίαις.

Ἄλλ' αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ μαλλιαρὴ. Ἀπομωραί-
νει τὸν ἄνθρωπον. Τὸν κάνει... Ψυχάρη!

Αὐτὰ λέει ἡ «Ἀκρόπολι». Ἐμεῖς λέμε
τώρα πὼς ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρόπολι» σὺν 88 ξα-
νατύπωσε ἀλάκαιο τὸ «Ταξίδι» τοῦ Ψυχάρη·
πὼς ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρόπολι» δημοσίεψε τὸ με-
ταφρασμένο Βαγγέλιο· πὼς ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρο-
πολι», ἅμα βγήκε ἡ «Ἰλιάδα» τοῦ Πάλλη,
ἔγραψε πὼς πρέπει νὰ γυροαστεῖ ἀπὸ τὴν Κυ-
βέρνησιν καὶ νὰ μοιραστεῖ σὺν στρατῷ, γιατί
μόνο μὲ τὴ μεταφρασμένην «Ἰλιάδα» θὰ φτειά-
ξομε στρατῷ καὶ ὄχι κτλ. πὼς ἡ ἴδια ἢ «Ἀ-
κρόπολι» ἔγραψε κάποιε—καὶ τὴν εὐχαριστοῦ-
με καὶ ἄλλη μιὰ φορὰ τώρα—διὸ «Ὁ Νουμάς»
πρέπει νὰ διαβάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς Ρωμιοὺς·
πὼς ἡ ἴδια ἢ «Ἀκρόπολι» προχρῆς ἀκόμα
ξανατύπωσε τὴν «Ἐργάνη» τοῦ Ἐρμωνα, ἀνα-
κηρύχοντα τὸ ποίημα «πολιτικώτατο, προ-
γραμματικώτατο, ἀναγεννητικώτατο»· πὼς ἡ
ἴδια ἢ «Ἀκρόπολι» στολίστηκε τίς προάλλες
μὲ τὸ ἀθάνατο ποίημα «Ὁ γυρισμὸς τοῦ Βα-
σιλιά», γραμμένο ἀπὸ δημοτικιστὴν· πὼς ἡ ἴδια
ἢ «Ἀκρόπολι»... μὰ ποῦ νὰν τὰ θυμηθεῖ καὶ
νὰν τὰραδιάσει κανεὶς ὄσα ἔγραψε ἡ «Ἀκρο-

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΣΩΤΟΣ*

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (σκέβει σὺν κόμο του καὶ τοῦ μι-
λάει γλυκά). Ἐέχκαί τα... Αἰ, Ἀποστόλη μου;
Ἐγίνε ἄλλος ἄνθρωπος... Δὲ φαντάζεσαι...

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (τινίξεται ἀπάνου, ἔτσι σὰ
θυρωμένος). Τὸν εἶδες;

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάντα γλυκά). Αἰ... Τὸν εἶδα...
Μαζὶ εἴμαστε κάτου στὴν κωζίνα...

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ. Ὅστε αὐτὸς ὁ κουρελιάρης
ποῦ μᾶς εἶπε ἡ Μαριώ;..

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ. Αὐτὸς εἶτανε... Ὁ ἀδερφός μας...
Ὁ Γιάννης μας. Γέρασε... Δὲ θὰν τονε γνωρί-
σεις... Ὅλο γλῶκα στάζει τὸ στόμα του... Ὁ φτω-
χούλης ὁ Γιάννης μας...

Ὁ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (τραφιέται ἀπὸ κονιά της).
Ὁφ!.. Τώρα ποῦφαγε τὰ λεφτὰ... Ἐἔρε, αὐτὸς ἀπὸ
τέττα... Γιὰ θεατρίνος ἔκανε...

Ἡ ΕΛΠΙΔΑ (πάει πάλι κονιά του). Ἄρισέ τα

* Καταξέ φύλλα 176 καὶ 177.

καὶ καράβια καὶ ἄλλα, ἐμεῖς ὁμως συμμάχους
πιστούς, ποῦ δὲ θὰ παραδώσομε — ὄχι — στοὺς
» Ἀθηναίους, μῆτε μὲ δίκας θὰ κριθομε καὶ μὲ λό-
»για ὅταν κ' ἐμεῖς δὲ ζημιωνόμαστε μὲ τὰ λόγια,
»παρὰ σύντομα ἄς βοηθήσομε καὶ μ' ὅλα μας τὰ
»δυνατά. Ὁραία ἡρμῆνια ἀλήθεια ἀρετὴ, πὼς πρέ-
»πει νὰ συλλογιζόμεστε σὰ μᾶς ἀδικοῦν ὅσοι εἶναι
»ν' ἀδικήσουν, ἀφοῦ καλῶς ἄς συλλογιζοῦνται ξανά
»καὶ ξανά. Ψηφίστε λοιπόν, ὦ Λάκωνες, τὸν πό-
»λεμο ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ τιμὴ τῆς Σπαρτης, καὶ μὴν
»ἀφίστε μῆτε τοὺς Ἀθηναίους νὰ μεγαλώσουν οὔτε
»ἄς μὴν καταπροδώσομε τοὺς συμμάχους, παρὰ —
»πρῶτα οἱ θεοὶ — ὀμπρός! καὶ ἄς μετρηθοῦμε μὲ τὸν
»ἀδικητὴν.

Καὶ σὰν ἀπομίλησε, ἔβαλε ὡς ἔρορος τὸ ζήτη-
μα στὴ συντυχίᾳ τῶν Λακῶνων. Κι' ὅτα φώναξαν —
γιατὶ ψηφίζουνε μὲ φωνή, ὄχι μὲ ψήφους — καμώ-
θηκε πὼς δὲν ξεχωρίζει τὴ φωνὴ πᾶς ἢ μεγαλύ-
τερη, παρὰ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φανεῖ ἕκαστη ἢ ἀπό-
φαση καὶ ἔτσι νὰ καταπιαστοῦν πρὸ πρόθυμα τὸν
πόλεμο τοὺς εἶπε «Ὅπιος σας νομίζει, ὦ Λάκωνες,
»πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη καὶ πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθη-
»ναῖοι, ἄς τραβηχτεῖ κατὰ κεῖ» (181 — καὶ ἔδειξε

κάποιον τόπο — αἴπιος δὲ νομίζει, ἀπέναντι». Κι' ἐ-
κεῖνοι σηκώθηκαν καὶ χωρίστηκαν, καὶ βγήκαν πολὺ
περισσότεροι ὅσοι νόμιζαν πὼς κόπηκε ἡ εἰρήνη. Τό-
τες ἐκράξαν τοὺς συμμάχους καὶ εἶπαν, ἡ δικὴ τους
γνωμὴ εἶναι πὼς ἀδικοῦν οἱ Ἀθηναῖοι, θέλου ὁμως
νὰ προσκαλέσουν καὶ τὸ σύνολο τῶν συμμάχων καὶ
νὰ προβάλλουν τὸ ζήτημα, ὥστε ὕστερα ἀπὸ γενικὴ
σκέψη νὰ κάνουν τὸν πόλεμο, ἂν ἀπορρασιεῖ. Ἔτσι
οἱ συμμάχοι, ἅμα τὰ κατόρθωσαν ἀφτά, μίσηψαν
πίσω στὸν τόπο τους, καθὼς κατόπι καὶ τῶν Ἀ-
θηναίων οἱ ἀποσταλμένοι ἀφοῦ κοίταξαν τὴ δουλιὰ
ποῦ τοὺς ἔφερε στὴ Σπάρτη. Κι' ἡ ἀπόφαση ἀρετὴ
τῆς ἐκκλησίας εἶνε ὅταν ἔτρεχε τὰ 14 χρόνια ἢ
τριαντάχρονη εἰρήνη ποῦ εἶνε ὕστερα ἀπὸ τὰ
Ἑβοικὰ.

88. Καὶ ψήφισαν οἱ Λάκωνες πὼς κόπηκε ἡ
εἰρήνη καὶ πὼς πρέπει πόλεμος ὄχι τόσο γιατί τοὺς
ἔπεισαν τῶν συμμάχων τὰ λόγια, ὅσο γιατί φοβόν-
τουσαν τοὺς Ἀθηναίους μήπως παραδυναμώσουν,
θερώντας πὼς τὰ περισσότερα ἑλληνικὰ μέρη τοὺς
εἶχαν κίδλας πῆσει σὺν χέρι.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ἐπ' ἐκεῖνα (ἐπίκεινα), ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ τάδε, ὑπὲρ
ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα κτλ.

(48) ἔς ἐκεῖνο τὸ χωρίον. Θαρρῶ ἔς ἐκεῖνα. Ἔτσι